

Beszéljünk róla!

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Hóseás 7; Zakariás 10; Máté 28:18-20;
1Péter 3:8-15; 2Péter 3:18

„Az én Uram, az ÚR olyan nyelvet adott nekem, hogy beszédemmel erősíteni tudjam a megfáradtat; minden reggel fölébreszt, serkenti fülemet, hogy hallgassam, miként a tanítványok” (Ézs 50:4, ÚRK).

Zsúfolt szombatja volt X lelkésznek. Korán kellett kelnie, indult a szombatiskolába és a prédikációjára, estefelé pedig evangelizációs alkalmat is tartott. Felkapta a kulcsait, kirohant az ajtón és elviharzott.

Ahogy a városi forgalomban vezetett, zavarta, hogy miért van annyi ember az utakon szombat délelőtt, miattuk késik majd el a gyülekezetből. *Hova megy ez a sok ember?* Majd hirtelen, a semmiből elévágott egy autó. Rátaposott a fékre, dühösen, idegesen rázta az öklét, rákiáltott a másik sofőrre. Végül csak megérkezett a gyülekezethez. Ahogy felállt, hogy levezesse a szombatiskolát, végigpásztázta a csoportját, és a szeme megakadt egy ismerős arc: az a sofőr ült ott, akire percekkel korábban annyira kiakadt.

Később, amikor az egyik tag bemutatta a sofőrt, egy nem adventista vendéget, aki egy rokonát látogatta meg, X lelkész újból ráébredt, miért kell minden interakciónkat a szeretet burkába csomagolnunk, a szeretetébe, amely az Istennel való kapcsolatunkból ered, függetlenül attól, hogy ismerős vagy ismeretlen valakivel van dolgunk. Sosem tudhatod, miként hatnak másokra a tetteid, különösen mivel hívó vagy.

TÚLÁRADÓAN

Olvasd el a nagy misszióparancsot Mt 28:18-20 verseiben! Írd le Jézus különböző üzeneteit, amikor a „minden” vagy a „mindazt” szót használja (a görögben ugyanazzal a szóval fejezhető ki: „pasz”)!

Jézus megbízást adott nekünk, hogy adjuk tovább üzenetét a világban: „Menjetek el azért, és tegyetek tanítvánnyá...” (ÚRK). Ez a Hetednapi Adventista Egyház küldetése, hogy aztán az új hívők majd másokat is tanítvánnyá tegyenek. Így mindannyian hirdetjük az örökkévaló evangéliumot és a hármass angyal üzenetet (Jel 14:6-12), hogy felkészítsük a világot Jézus közeli visszatérésére. Isten mindenkit arra hívott el, aki új életet kapott Krisztusban, hogy a tanúja legyen. Mégis gyülekezeti tagok gyakran azt gondolják a tanúskodásról, hogy nem tudják, vagy éppen nem akarják azt tenni. Talán felvillan előttük egy kép, amikor egyesek az utcasarkon hirdetik Isten Igéjét, vagy komoly bibliatanulmányokat adnak, és csak a fejüket rázzák: „Ez nem én vagyok! Semmiképpen nem! Én visszahúzódó vagyok, a bizonyágtétel kívül esik a komfortzónámon.” A valódi bizonyágtétel azonban gyakran abból fakad, hogy átélői (szemtanúi) vagyunk annak, amit Isten az életünkben tesz: észre vesszük, mire tanít bennünket, miközben benne növekszünk, majd mindezt továbbadjuk másoknak, elmondjuk a saját tapasztalatainkat. Isten olyan jó, és amit értünk tett, az a lehető legjobb hír, amit ez a világ hallhat. Nem hallgathatunk, nem is szabad hallgatnunk! Megváltott téged, néven szólított – az övé vagy. Lehet ennél jobb hír bárki számára, bárhol a világon? Az első tanítványokat nem képezték a rabbinikus iskolák tanításaiban, sem ékesszólói nem voltak a szóbeli hagyománynak, de sokat tanulhatunk tőlük.

Olvasd el ApCsel 1:8 és 4:13 verseit! Milyen volt a korai egyház tanúságtétele? Hogyan hatottak a hallgatóságra Péter és János szavai?

Péter és János kijelentette: „Mert nem tehetjük, hogy ne beszéljünk azokról, amiket láttunk és hallottunk” (ApCsel 4:20, ÚRK). „Jézussal voltam” (ApCsel 4:13), így késztetést éreztek arra, hogy beszéljenek az evangéliumról. A Szentlélek bátorságot adott nekik, szavaiknak pedig meggyőző erőt.

Imádkozz most azonnal! Kérj bátorságot ahhoz, hogy amikor Isten embereket küld az életedbe, legyen erőd beszélni róla! Kérj tőle bölcseséget, hogy tudd, mikor és mit kell mondanod! Olvasd el 1Jn 4:7-11 verseit, és imádkozz ilyen szeretetért!

NEM ERŐLTETVE, MÉGIS ERŐVEL

Feltetted már a kérdést, hogy miként maradt Jézus állandóan motivált a munkában, a gyógyításban, a vigasztalásban és a prédikálásban, oly sok embert tanítva nap mint nap? Az Ige szerint „Amikor látta a sokaságot, megszánta őket, mert elgyötörtek és elesettek voltak, mint a pásztor nélküli juhok” (Mt 9:36, ÚRK). Szeretete és könyörülete adott neki erőt a munka végzéséhez. Ehhez hasonlóan Isten szeretete bennünk is érezteti, ösztönzi a felelősség terhét, hogy hozzá és az igazsághoz vezessünk embereket (2Kor 5:14). Figyelted már ismeretlenek arcát a tömegben, arra gondolva, mi lesz velük az örökkévalóságban, feltéve a kérdést, vajon ismerik-e Jézust? Érezted már azt a máshoz nem fogható érzést rászoruló idegenek iránt, ami csak az Isten irántunk való szeretetéből fakadhat? A bennünk élő isteni szeretet készlet arra, hogy átérezzük az emberek hozzá vezetésének súlyát és felelősségét. Jeremiás is erről vallott: „mintha égő tűz volna szívemben, a csontjaimba rekesztve; erőlködöm, hogy elviseljem, de nem tehetem” (Jer 20:9, ÚRK). Azonban, amikor Istenről beszélünk másokkal, sosem erőltethetjük őket, hogy elfogadják Istent vagy a Biblia igazságait. A kényszer bármely formája Isten jellemével menne szembe. Ő nem kényszerítette Ádámot és Évát, hogy maradjanak távol a jó és a gonosz tudásának fájától (1Móz 2:16-17). Nem kényszerítette az embereket a bárkába bemenetelre az özönvízkor, hogy megmeneküljenek (1Móz 7:1). Nem erőltette a szövetségben megmaradást az izraeliták számára (5Móz 4:29-31). Ehelyett megadta, amire szükségük volt (Mt 4:23-25), és hívta őket, hogy kövessék Őt. Jézus soha senkit sem kényszerített, hogy kövesse Őt vagy az igazságot, miközben sosem mond le rólunk (Mt 23:37). Bizonyoságtételünknek a jézusi módszert kell tükröznie. Ellen G. White ezt írja: „Nem képezi Krisztus küldetésének részét, hogy arra kényszerítse az embereket: fogadják el Őt. Sátán és az általa indított emberek akarják a lelkiismeretet kényszeríteni... Nincs következetesebb bizonyítéka, hogy Sátán lelkülete tölt el minket, mint ha készek vagyunk megsebezni, elpusztítani mindazokat, akik nem értékelik munkánkat vagy elgondolásainkkal ellentétesen cselekszenek” (*Jézus élete*. Budapest, 2004, Advent Kiadó, 412. o.). Hagynunk kell, hogy Isten közvetítő csatornáivá váljunk! Olyan világban élünk, amely gyűlöli az igazságot, de ennek sosem szabad visszatartania minket attól, hogy átgondoltan és szeretettel teljesen beszéljünk az evangéliumról. Ne feledd, hogy gyakran a személyes bizonyoságtételünk esik legnagyobb súllyal a latba, különösen eleinte (Jel 12:11)!

TIPPEK ARRA, MIKÉNT BESZÉLJÜNK JÉZUSRÓL

A mindannyiunkat érintő kérdés: Kivel tudsz beszélni Jézusról: a postással, a bolti eladóval, vagy mással, aki naponta lát téged? Isten minden hívőtől azt kéri, hogy legyünk a segítők az evangélium terjesztésében. Ezért megígérte, *„olyan nyelvet [ad] nekem, hogy beszédemmel erősíteni tudjam a megfáradtat”* (Ézs 50:4, ÚRK). Ugyanakkor az is a feladatunk, hogy mindig álljunk készen megvédeni a bennünk lévő hitet és reménységet (apológia) (1Pt 3:15).

Olvasd el 1Pt 3:8-15 verseit! Mit mondanak ezek a versek nekünk?

Íme néhány egyszerű tipp ahhoz, hogy tudatosabban teless bizonyosságot Jézusról:

- Ismerkedj meg valakivel, és fokozatosan alakíts ki vele barátságot! Ha kedvesen, őszintén érdeklődést tanúsítasz iránta (szeretetteljes viselkedéssel), az közelebb vonhatja Istenhez. (Egyesek ezt nevezik „barátság-evangelizációnak”).
- Imádkozz a Szentlélekért, hogy hasson az illető szívére! Imádkozz alkalmakért, amikor kapcsolatba kerülhetsz vele!
- Keresd természetes lehetőséget arra, hogy beszélhess személyes hittapasztalataidról, vagy felajánlhatod, hogy imádkozol érte! Kérd Istent, adjon neked bátorságot, de ugyanakkor gyengédséget is, hogy mindez jól sikerüljön!
- Keresd meg a módját, hogy új barátod kapcsolatba kerüljön a gyülekezettel is, és tapasztalhassa a közösség szeretetét. Evangelizációs alkalmon vagy kiscsoportos bibliatanulmányozásban való részvétel jó következő lépés lehet.
- Imádkozz új barátod speciális szükségleteiért, kérdeseiért, ha vannak ilyenek, és keresd meg a módját, hogy megmutasd, miként ajánl ezekre a Biblia vigasztalást, hogyan tanácsol e téren és milyen életvezetési megoldásokat kínál! Először egyszerűen elmondhatsz neki egy bibliai ígéretet, vagy egy kérdésére kínált választ, amely ajtót nyithat a mélyebb beszélgetésekhez. Imádkozz is minden esetben ezekért a dolgokért!
- Eljön majd az idő, amikor megkérdezheted tőle, nem akar-e továbblépni a megkezdett úton (pl. a bibliatanulmányozásban, vagy később megkeresztelkedni). Ne siettesd ezeket a lépéseket, de ne is halogasd! Imádkozz ezért is!
- Amit teszünk, az mutatja meg, kik vagyunk. Ahogyan másokkal bánunk, elárulja, milyen értékeket képviselünk. Amint jellemünk az Ő hasonlóságára formálódott (megszentelődött), úgy élünk majd, hogy ez másokat is Istenhez vonzzon.

TÉVELYGŐ GYERMEK

Sokan elsőkézből ismerik annak szívszaggató fájdalmát, amikor egy gyerek, aki lelkileg erős családban nőtt fel, később mégis úgy dönt, hogy elfordul az Istennel való kapcsolattól.

Efraim Isten választott népének része volt, de eltávolodott az Úrtól. Mit találunk Hós 4:17 versében és a 7. fejezetben Efraim bűneiről?

Ezen felül arról olvasunk, hogy Ráhel, Efraim nagyanyja, képletesen siratja Efraim eltávolodását az Úrral való kapcsolatától (Jer 31:15). Isten ezekkel a szavakkal reagál az asszony nagy fájdalmára: „*Tartsd távol magadtól a sírást és szemedtől a könnyhullatást, mert meglesz cselekedeted jutalma – ezt mondja az ÚR –, hiszen visszatérnek fiaid az ellenség földjéről. Reménységed lehet a jövő felől – ezt mondja az ÚR –, mert visszajönnek fiaid a határaikra*” (Jer 31:16-17).

Isten azt mondja Ráhelnek, hogy a makacs gyermek siratása helyett őrizze meg a reménységét. Milyen egyéb tanulságokat vonultat fel még Jeremiás? Olvasd el Jer 31:18-19 verseit!

Efraim történetéből megtanulhatjuk, hogy mindig van remény, mert Isten sosem mond le rólunk. Bár a Teremtő időről időre megfeddi zabolátlan gyermekeit, nem vész el Isten kegyelme, és a pozitív üzenet tovább folytatódik a fejezetben (lásd Jer 31:20).

Talán mély fájdalmat, tehetetlenséget és csüggedést érzünk, vagy akár bántóan szólunk azokról a hozzánk közel állókról, akik elfordultak az Istennel való kapcsolattól. Isten azonban emlékeztet, hogy Ő viszont sosem feledkezik meg elpártolt gyermekeiről – soha! Isten törődése nem mulékony, hanem szívből jövő és őszinte. Valójában Isten azt mondja, hogy vágyakozik utánuk. Azt kívánja, bárcsak visszatérnének hozzá, kegyelméhez.

Milyen érzéssel tölt el a tudat, hogy Isten így válaszolt Ráhel fájdalmára, amelyet Efraim eltévelyedése miatt érzett? Hogyan formálja ez a gondolkodásodat azokról az ismerőseidről, akik elfordultak az Úrral való kapcsolattól? Miképpen jelent ez számodra kihívást vagy bátorítást?

HOZD VISSZA ŐKET!

Mindannyiunknak voltak már gyenge, bizonytalan pillanataink az Úrral való járásban – mélységek, amikor a szívünk hitetlen lett, vagy csak hosszabb időre közönyössé váltunk. Mi hozott vissza aztán az Istennel való mély kapcsolatba?

Zakariás 10. fejezete néhány kiemelkedő üzenetet tartalmaz olyan helyzetekről, amikor Isten visszavezette népét magához. Olvasd el lassan a fejezetet, és jegyzeteld ki a lényegét!

Gyakorlati értelemben kihívást jelenthet, hogyan viszonyuljunk, beszéljünk a szeretteink közül azzal, aki elfordult az Úrtól. Eltűnődhetsz azon, miként alakulhattak volna másképp a dolgok, hogy más legyen a végkifejlet. Azon is gondolkodhatsz, hogyan viszonyulj hozzá most, hogy már más a világképe. Talán idegesít, vagy elcsüggeszt, ha látod a rossz döntéseit. Ezek a gondolatok óhatatlanul hatnak arra, miként bánsz a szeretteiddel, éppen ezért annyira fontos, hogy életereden és szavaidon érezhető legyen a Megváltóval töltött sok idő hatása.

Az életed bizonyágtétele, a cselekedeteid és a szavaid, valamint az imáid a házastársadért vagy a gyerekedért, aki eltávolodott az Istentől, alapvető változást hozhatnak az életükben, a jövőjükre nézve. (Olvasd el Lk 22:31-32 és Jn 21:15-17 verseit arról, miként változtatta meg Péter jövőjét Jézus imája!) Vess alá az Úrnak minden szomorúságot, ítélkezést és megítélést, amit esetleg érzel iránta, és kérd Őt, hogy adjon helyette olyan szeretetet, ami egyedül tőle jöhet! Kérd Istent, borítson be jellemével, hogy szeretettel és önzetlenül tudj viszonyulni ahhoz az emberhez. Ne feledd, „Semmi másnak nincs olyan nagy hatása az ember lelkére, mint az önzetlen élet befolyásának. Az evangélium ügye mellett szóló legnyomósabb érv egy szerető és szeretetre méltó keresztény” (Ellen G. White: *A Nagy Orvos lábnyomán*. Budapest, 1998, Advent Kiadó, 339. o.).

Következetes, Jézusra mutató életünket látva a Krisztust elhagyók észrevesznek majd valamit bennünk, ami csak Istentől származhat. Látják majd a megmagyarázhatatlan békét, a szeretetet, ami soha nem tűnik el, a rendíthetetlen reményt, ami dacol a lehetetlennel. Soha nem inog meg Isten szeretete irántunk és a szeretteink iránt. Mi pedig továbbadhatjuk ezt a szeretetet, amit mi is naponta kapunk, azoknak, akik körülöttünk élnek.

Hogyan erősít meg minket Ef 3:17-19 abban, amit tennünk kell?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

„Senki sem szeretheti Istent igazán, bármi legyen is a hitvallása, ha nem szereti önzetlenül testvérét. Ez a lelkület nem alakul ki bennünk pusztán azzal, hogy megpróbálunk szeretni másokat. Krisztus szeretetének szívünkben kell élnie. Amikor énünk feloldódik Jézus Krisztusban, a szeretet akaratlanul is árad belőlünk” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*. Budapest, 2010, Advent Kiadó, 267. o.).

„Akik legtevékenyebben és érdeklődve, híven kitartanak a léleknyerés munkájában, azok fejlődnek legjobban a lelkiekben és a szent életben” (Ellen G. White: *Evangelizálás*. Budapest, 2007, Advent Irodalmi Műhely, Felfedezések Alapítvány, 245. o.).

„A gonosszal szembeni ellenálláshoz szükséges erőt leginkább a tevékeny szolgálat által nyerhetjük el” (Ellen G. White: *Az apostolok története*. Budapest, 2001, Advent Kiadó, 71. o.).

„Azért, hogy beléphessünk örömébe, hogy áldozata árán üdvözült lelkeket láthassunk, részt kell vennünk a megmentésükért folyó munkájában” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 111. o.).

„Azok, akik visszautasítják a Krisztussal való közösség kiváltságát a szolgálatban, elvetik az egyetlen utat, amely alkalmassá teszi őket az Ő dicsőségében való részvételre” (Ellen G. White: *Előtted az élet. Nevelés*. Budapest, 1992, Advent Kiadó, 262. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1. Miért alapvető és kihagyhatatlanul fontos a szeretet a hatékony bizonyágtételhez?**
- 2. Mikor láttuk már, hogy igaz a következő állítás? A lélekmentés mindig a személyes és energikus hiteléthez kötődik.**
- 3. Létezik egyfajta alapvető felismerés vagy tudás, amely elengedhetetlen ahhoz, hogy beszélni tudjunk Istenről másoknak? Ha igen, mi az?**
- 4. Hol kezdenéd, ha a Bibliát kellene tanulmányoznod valakivel, aki nem hisz? Mire összpontosítanál először: bizonyos hitelvek bizonyítására, vagy arra, hogy az illetőt Jézus megismerésére hívd?**

ÖSSZEFOGLALÁS: Amikor napjainkat betölti Isten szeretete, valamint élő és ható Igéje, késztetést érzünk, hogy szeressük a körülöttünk élőket és beszéljünk nekik Istenről. Imádkozó szívvel, átgondoltan és tudatosan kell közvetíteni az üzenetet, bízva abban, hogy Isten Igéje, ami a szájából származik, nem tér vissza anélkül, hogy elvégezné, amit Ő akar, és eredményes lesz abban, amiért küldte (Ézs 55:11).

JÁMBOR-SZABÓ ÉVA:

TENYEREDEN TARTASZ, URAM

Tenyereden tartasz, Uram, hófehér lelkeden
takargattál palástoddal, viharok ellen,
hozzád hajlok Uram, lassan csomagolok,
amit vinnem kell magammal, egy gyönyörű titok.

Amit vinnem kell magammal, Te vagy egyedül,
azon a napon majd létem megmerül,
azon a napon majd szívemben ég minden,
a sok próba engem szolgált, jóra fordul kincsem.

KERESLEK URAM

Kereslek Uram, bár tudom, itt vagy,
mégis azt kutatom, hogy hangodat mikor hallhatom?
Mégis minden pillanatban a gyengeségem erősebb,
és hajt feléd ez a kízó hiány, kiált a Veled és a Nélküled.

Megengedő szeretettel járod szívem termeit,
Bíbor-bársony lépteidben látod szívem csendjeit.
Az idő, mint gyémántgyöngyök, pergő percek Tebenned –
Úgy csodálom ezt a színes, hófehér életet Veled!

Nincs szó, egyedül Te érted ezt, aki szívem gondolatát látod –
Ismertess meg magammal engem, hogy megismerjelek Téged
bárhol!